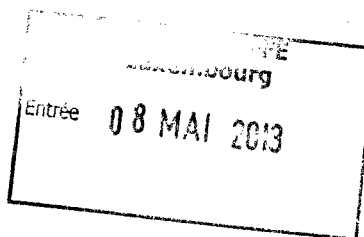

Datum van inontvangstneming : 13/06/2013

C-254/13 - ① 147

HOF van BEROEP te BRUSSEL

Fiscale kamer 6E

Nr. van de zaak : 2009/AR/34

Openbare terechtzitting van 28.02.13

IN ZAKE VAN :

De B.V.B.A. ORGACOM, met maatschappelijke zetel gevestigd te 2288 Bouwel, Herenthoutsesteenweg, 48,

appellante,

vertegenwoordigd door Meester Peeters loco Frank Janssen, advocaat te 2230 Herselt, Aarschotsesteenweg, 7.

TEGEN :

DE VLAAMSE LANDMAATSCHAPPIJ, met zetel gevestigd te 1060 Brussel, Gulden Vlieslaan, 72,

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Meester Carton loco Bart Staelens, advocaat te 8000 Brugge, Stockhouderskasteel, Gerard Davidstraat, 46, bus 1.

Ingeschreven in het register van het	
Hof van Justitie onder nr. <u>334.119</u>	
Luxemburg,	13-05-2013
De Griffier, voor deze	
Fax / E-mail: <u>/</u>	<u>P. O. Vouras</u>
Neergelegd op: <u>28.05.13</u>	Maria Manuela Ferreira Hoofdadministrateur

R. 2013/
1445

**Tussenarrest – prejudiciële vraag Hof van
Justitie van de Europese Unie**

Het hof, na beraad, spreekt in openbare terechtzitting volgend arrest uit :

PROCEDURE

Gelet op de procedurestukken, inzonderheid het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 17 oktober 2008, waarvan geen betekeningakte wordt voorgelegd, en waartegen hoger beroep werd aangetekend bij verzoekschrift op de griffie van het hof neergelegd op 7 januari 2009.

FEITEN EN BESTREDEN VONNIS

Appellante vorderde voor de eerste rechter *“de aangevochten aanslagen over aanslagjaren 2004 en 2002 te vernietigen, minstens te ontheffen”*, en in ondergeschikte orde, alvorens ten gronde recht te doen, aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vragen te stellen:

“Schendt artikel 21 § 5 en artikel 3, 18° van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen de grondwettelijke bevoegdheidsregels en de beginselen van de Belgische economische en monetaire unie in zoverre dat de invoerheffing louter verschuldigd is op de invoer van meststoffen in het Vlaamse Gewest welke afkomstig zijn vanuit de andere Gewesten?”

“Schendt artikel 21 § 5 van het mestdecreet van 23 januari 1991 de artikelen 10-11 van de Grondwet in zoverre dat de invoerheffing van de invoerders van paardenmest bestemd als grondstof voor de aanmaak van champignonsubstraat wordt verminderd met een percentage gelijk aan het aandeel van deze paardenmest dat als champignonsubstraat weer wordt uitgevoerd, terwijl dergelijke vermindering niet is voorzien voor de invoer van andere dierlijke mest (kippenmest, rundveemest ...) die eveneens als grondstof voor de aanmaak van champignonsubstraat kunnen dienen en verder worden uitgevoerd?”

“Schendt artikel 21 § 5 van het mestdecreet van 23 januari 1991 de artikelen 10-11 van de Grondwet doordat de invoerheffing niet wordt geheven op de invoer van chemische meststoffen doch louter op de invoer van dierlijke meststoffen en andere meststoffen?”.

De Mestbank had voordien, bij beslissing van 11 augustus 2006, het bezwaarschrift van appellante tegen de invoerheffing voor het aanslagjaar 2004, op haar naam gevestigd voor een te betalen bedrag van 7.999,41 EUR, en bij beslissing van 27 november 2006, het bezwaarschrift van appellante tegen de invoerheffing voor het aanslagjaar 2002, op haar naam gevestigd voor een te betalen bedrag van 28.071,16 EUR, ongegrond verklaard.

De eerste rechter stelde het VLAAMSE GEWEST, door de griffie opgeroepen, buiten zake.

Hij achtte de middelen, door appellante afgeleid uit (1) de strijdigheid van de invoerheffing met de Europese regelgeving inzake vrij verkeer van goederen, (2) de strijdigheid van de invoerheffing met de Belgische economische en monetaire Unie (EMU), (3) de strijdigheid van de invoerheffing met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, (4) de strijdigheid van de invoerheffing met de *ratio legis* van het Meststoffendecreet, en (5) de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, alle ongegrond en verklaarde de vordering ontvankelijk doch ongegrond met verwijzing van appellante in de gedingkosten.

GRIEVEN

Appellante streeft de hervorming van het bestreden vonnis na.

Zij herneemt de vordering die zij voor de eerste rechter formuleerde en vraagt geïntimeerde te veroordelen in de kosten (beroepsakte en eerste conclusie).

Zij vordert in ondergeschikte orde, alvorens ten gronde recht te doen, de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie en aan het Grondwettelijk Hof te stellen (aanvullende conclusie):

aan het Hof van Justitie:

“Dient de in artikel 21, § 5 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen beschreven invoerheffing, welke louter verschuldigd is op de invoer van mestoverschotten van zowel dierlijke mest als andere meststoffen, in het binnenland afkomstig vanuit de andere lidstaten en ongeacht deze verder worden verwerkt of afgezet op de binnenlandse bodem en waarbij de heffing over deze ingevoerde mestoverschotten wordt geheven van de importeur, terwijl de heffing over de in het binnenland geproduceerde mestoverschotten wordt geheven van de producent, te worden beschouwd als een in artikel 30 VWEU bedoelde heffing van gelijke werking als een invoerrecht?”,

“Indien de in artikel 21, § 5 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen beschreven invoerheffing welke louter verschuldigd is op de invoer van mestoverschotten van zowel dierlijke mest als andere meststoffen, in het Vlaamse Gewest afkomstig vanuit de andere lidstaten, niet als een heffing van gelijke werking als een invoerrecht kan worden beschouwd, dient deze invoerheffing dan te worden beschouwd als een in artikel 110 VWEU bedoelde discriminerende belasting op producten uit de overige lidstaten, daar in het binnenland (het hof verstaat: op in het binnenland) geproduceerde dierlijke meststoffen een basisheffing wordt geheven die deel uitmaakt van een nationale regeling en waarvan het tarief verschilt naargelang het productieprocédé, terwijl voor ingevoerde mestoverschotten ongeacht het productieprocédé (o.a. de dierlijke oorsprong of het gehalte aan P2O5N), een invoerheffing wordt geheven met een éénvormig tarief, waarvan het tarief hoger is dan het laagste tarief van de basisheffing voor de in het Vlaamse Gewest geproduceerde dierlijke mest (het hof verstaat: welk tarief) 0 euro bedraagt?”,

en aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 21 § 5 van het mestdecreet van 23 januari 1991 de artikelen 10-11 van de Grondwet in zoverre dat de invoerheffing van de invoerders van paardenmest bestemd als grondstof voor de

aanmaak van champignonsubstraat wordt verminderd met een percentage gelijk aan het aandeel van deze paardenmest dat als champignonsubstraat weer wordt uitgevoerd, terwijl dergelijke vermindering niet is voorzien voor de invoer van andere dierlijke mest (kippenmest, rundveemest ...) die eveneens als grondstof voor de aanmaak van champignonsubstraat kunnen dienen en verder worden uitgevoerd?”,

“Schendt artikel 21 § 5 van het mestdecreet van 23 januari 1991 de artikelen 10-11 van de Grondwet doordat de invoerheffing niet wordt geheven op de invoer van chemische meststoffen doch louter op de invoer van dierlijke meststoffen en andere meststoffen?”.

Geïntimeerde nodigt het hof uit het bestreden vonnis te bevestigen en appellante te veroordelen in de kosten.

BEOORDELING

1.

De betwiste invoerheffingen werden op naam van appellante, gespecialiseerd in de fabricatie van bodemverbeteraars en organische meststoffen, gevestigd op grond van artikel 21, § 5 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, hierna genoemd het Meststoffendecreet.

Voor het aanslagjaar 2004 (productiejaar 2003) werd de heffing berekend op basis van de bij de Mestbank gekende transportdocumenten.

Hieruit bleek voor het aanslagjaar 2004 dat 3.227 ton dierlijke mest werd ingevoerd.

Op basis van een heffingsvoet van 2,4789 EUR per ton, werd overeenkomstig artikel 21, § 5 van het Meststoffendecreet een heffing van 7.999,41 EUR gevestigd.

Voor het aanslagjaar 2002 (productiejaar 2001) werd de heffing berekend op basis van de aangiften van mestoverschot door invoer.

Hieruit bleek voor het aanslagjaar 2002 dat 11.324 ton dierlijke mest werd ingevoerd.

Op basis van een heffingsvoet van 2,4789 EUR per ton, werd overeenkomstig artikel 21, § 5 van het Meststoffendecreet een heffing van 28.071,16 EUR gevestigd.

Appellante herneemt voor het hof de middelen die zij in eerste aanleg voordroeg (zie *supra*).

2.

Vóór de opheffing ervan bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, bepaalde artikel 21, § 5 van het Meststoffendecreet, zoals vervangen bij het decreet van 20 december 1995 en gewijzigd bij de decreten van 19 december 1997, 11 mei 1999, 3 maart 2000, 21 december 2001 en 28 maart 2003:

“Er is een basisheffing, waarvan de opbrengst integraal wordt toegekend aan de Mestbank, lastens elke invoerder van mestoverschotten door invoer. Het bedrag van deze basisheffing is vastgesteld op 2,4789 euro per ton van het in het voorbije kalenderjaar in het Vlaamse Gewest ingebrachte mestoverschot door invoer.

In het geval het mestoverschot door invoer betrekking heeft op paardenmest bestemd als grondstof voor de aanmaak van champignonsubstraat wordt de in het eerste lid bedoelde basisheffing verminderd met een percentage gelijk aan het quotiënt van:

A x 100

B

waarbij:

A = de door diezelfde invoerder in datzelfde kalenderjaar uit het Vlaamse Gewest via het champignonsubstraat geëxporteerde nutriënten afkomstig van paardenmest uitgedrukt in kg P2O5;

B = de door diezelfde invoerder in datzelfde kalenderjaar in het Vlaamse Gewest via het paardenmest geïmporteerde nutriënten, uitgedrukt in kg P2O5;

Voormelde vermindering kan evenwel slechts in aanmerking worden genomen op voorwaarde dat de betrokken heffingsplichtige bij zijn in § 7 van het artikel 3 bedoelde aangifte een nutriëntenbalans voegt waarin de hoeveelheden geïmporteerde nutriënten B en de hoeveelheden geëxporteerde nutriënten A duidelijk zijn gestaafd”.

Aangaande het middel afgeleid uit de strijdigheid van de betwiste invoerheffing met de Belgische economische en monetaire Unie, wees het hof op de pleitzitting van 19 april 2012 de partijen op het prejudicieel arrest nr. 123/2010 van 28 oktober 2010 van het Grondwettelijk Hof, dat oordeelde dat artikel 21, § 5 van het Meststoffendecreet, zoals van toepassing voor de productie jaren 2003, 2004, 2005 en 2006 en de daarmee overeenstemmende aanslagjaren 2004, 2005, 2006 en 2007, artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen schendt.

Het Grondwettelijk Hof overwoog:

“B.5.2 De uitoefening door een gewest van zijn eigen fiscale bevoegdheid mag geen afbreuk doen aan de algehele staatsopvatting, zoals die tot uiting komt in de opeenvolgende staatshervormingen en in de respectieve bijzondere en gewone wetten tot bepaling van de onderscheiden bevoegdheden van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten.

Uit het geheel van die bepalingen, inzonderheid uit artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 - ingevoegd bij artikel 4, § 8, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 -, en uit artikel 49, § 6, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten blijkt dat het Belgische staatsbestel berust op een economische en monetaire unie, die wordt gekenmerkt door een geïntegreerde markt en door de eenheid van de munt.

Hoewel artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 past in het kader van de toewijzing van bevoegdheden aan de gewesten wat de economie betreft, geldt die bepaling als de uiting van de wil van de bijzondere wetgever om

een eenvormige basisregeling van de organisatie van de economie in een geïntegreerde markt te handhaven.

Het bestaan van een economische unie impliceert in de eerste plaats het vrije verkeer van goederen en productiefactoren tussen de deelgebieden van de Staat. Wat het goederenverkeer betreft, zijn de maatregelen die autonoom door de deelgebieden van de unie - in casu de gewesten - worden vastgesteld en het vrije verkeer belemmeren, niet bestaanbaar met een economische unie. Dit geldt noodzakelijkerwijs voor alle interne douanerechten en alle heffingen met gelijke werking.

B.6. Zonder dat het te dezen nodig is te onderzoeken of de in het geding zijnde heffing op zich - meer bepaald los van een vergelijking met de heffing op de in het Vlaamse Gewest geproduceerde meststoffen - al dan niet dient te worden gekwalificeerd als een intern douanerecht of een heffing met gelijke werking, volstaat het vast te stellen dat die heffing, doordat zij is gekoppeld aan het overschrijden van de territoriale grens die krachtens de Grondwet tussen de gewesten is vastgesteld, een werking heeft die gelijk is met die van een douanerecht doordat zij de meststoffen die worden ingevoerd in het Vlaamse Gewest, zwaarder treft dan de meststoffen die in dat Gewest worden geproduceerd”.

De vraag rees op de pleitzitting van 19 april 2012 of het Grondwettelijk Hof aldus een prejudiciële vraag beantwoordde met een identiek voorwerp als de voormelde eerste prejudiciële vraag die appellante in eerste aanleg formuleerde en in haar beroepsakte en nog in haar conclusie op de griffie van het hof neergelegd op 15 maart 2010 hernam (zie *supra* Feiten en bestreden vonnis), in welk geval het hof, overeenkomstig artikel 26, § 2, tweede lid, 2° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet gehouden is de prejudiciële vraag te stellen. De zaak werd in voortzetting gesteld teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen.

De partijen zijn het in navolgende conclusies inzoverre met elkaar eens dat dat appellante de mestoverschotten vanuit Nederland in het Vlaamse Gewest invoerde en niet vanuit het Waalse Gewest.

Uit de aanslagbiljetten blijkt meer bepaald dat appellante tijdens de in het geding zijnde aanslagjaren 2002 en 2004 het grootste deel van de mestoverschotten vanuit Nederland invoerde, uitgezonderd 145 ton mestoverschotten die zij tijdens het aanslagjaar 2004 vanuit het Waalse Gewest invoerde.

Het voormelde prejudicieel arrest van het Grondwettelijk Hof blijft derhalve pertinent in zoverre het zich uitsprak over de verenigbaarheid met de beginselen van de Belgische economische en monetaire unie van de heffing geheven op de vanuit het Waalse Gewest ingevoerde meststoffen.

In haar aanvullende conclusie, op de griffie van het hof neergelegd op 16 oktober 2013, nam appellante haar voormelde eerste prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet meer op.

In zoverre de betwiste invoerheffing de tijdens het aanslagjaar 2004 vanuit het Waalse Gewest ingevoerde meststoffen treft, hoeft het hof bijgevolg geen prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, en dient de heffing te worden ontheven wegens strijdigheid met de Belgische economische en monetaire unie.

3.

Appellante acht de betwiste invoerheffing nog strijdig met het Europees Gemeenschapsrecht, meer bepaald artikel 30 VWEU, betreffende het verbod van in- en uitvoerrechten en van alle heffingen van gelijke werking in het verkeer tussen de lidstaten onderling, en artikel 110, eerste lid, VWEU, dat vereist dat lidstaten op producten van andere lidstaten rechtstreeks of onrechtstreeks geen hogere binnenlandse belastingen heffen dan op gelijksoortige nationale producten noch zodanige binnenlandse belastingen heffen dat daardoor andere nationale producten worden beschermd.

Zij vordert in ondergeschikte orde de voormelde twee prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te stellen.

Geïntimeerde heeft er alle vertrouwen in dat indien artikel 21, § 5, van het Meststoffendecreet wordt getoetst aan de Europeesrechtelijke bepalingen en aan de beginselen van de

Europese economische en monetaire unie, het deze toets met verve zal doorstaan, en meent dat desgevallend een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie dient te worden gesteld.

Volgens geïntimeerde is de invoerheffing die een zwaardere belasting tot gevolg heeft dan deze op meststoffen die in het Vlaamse Gewest worden geproduceerd louter en alleen een gevolg van het gegeven dat Nederland voorziet in een vermindering van de heffing bij uitvoer.

Geïntimeerde acht het in de gegeven omstandigheden verantwoord om maatregelen te nemen teneinde zijn eigen mestbestand in de hand te houden en te beschermen tegen concurrentieverstorende en voor Vlaanderen extra milieubelastende maatregelen van buitenaf.

In uiterst ondergeschikte orde, stelt geïntimeerde dat de twee voorgestelde prejudiciële vragen dienen te worden aangevuld als volgt: “..., *dit terwijl de lidstaat van waaruit de mestoverschotten worden uitgevoerd zelf in een vermindering van heffing voorziet bij uitvoer van deze mestoverschotten naar andere lidstaten?*”.

Het hof acht het antwoord van het Hof van Justitie op de voormelde prejudiciële vragen, met de door geïntimeerde voorgestelde preciseringen, noodzakelijk voor de beslechting van het geschil, nu de eventuele strijdigheid van artikel 21, § 5 van het Meststoffendecreet met het gemeenschapsrecht de vernietiging – volgens geïntimeerde de gedeeltelijke vernietiging ingeval van strijdigheid met artikel 110, eerste lid, VWEU – van de betwiste invoerheffingen tot gevolg heeft, en nu de andere middelen door appellante aangevoerd teneinde de betwiste invoerheffingen te horen vernietigen, ongegrond zijn (zie *infra* nrs. 4 en 5).

Het is voorbarig om tevens aan het Grondwettelijk Hof prejudiciële vragen te stellen, nu indien het Hof van Justitie de prejudiciële vragen bevestigend beantwoordt, de betwiste invoerrechten op die basis dienen te worden vernietigd, al dan niet gedeeltelijk zoals geïntimeerde stelt.

4.

Appellante acht de betwiste invoerheffing nog strijdig met de *ratio legis* van het Meststoffendecreet, d.i. de bescherming van de Vlaamse bodem en het grondwater tegen verontreiniging van door de verspreiding van mest en meststoffen op de cultuurgronden behorende tot het Vlaamse Gewest. Op grond hiervan stelt appellante dat geen invoerheffing lastens haar kan worden gevestigd.

Appellante meent dat zij niet beantwoordt aan het centrale criterium in het kader van de mestheffingen, d.i. het principe van de responsabilisering (de vervuiler betaalt), daar zij uitsluitend mestoverschotten invoert met het oog op verwerking en verdere uitvoer buiten het Vlaamse Gewest. Meer bepaald is de invoer van mestoverschotten bestemd voor substraatbereiders die varkensmest en kippenmest invoeren om champignonsubstraat te bereiden en weer uit te voeren. De ingevoerde mestoverschotten werden aldus geenszins verspreid op de Vlaamse bodem, waardoor geen vervuiling op het Vlaamse grondgebied kon ontstaan.

Geïntimeerde werpt hiertegen terecht op dat naar luid van artikel 2, 32° van het Meststoffendecreet onder “*invoeren*” wordt begrepen “*dierlijke mest of andere meststoffen van buiten het Vlaamse Gewest binnenbrengen ongeacht de bestemming*” (het hof onderlijnt).

Het Meststoffendecreet maakt derhalve abstractie van wat er gebeurt met de mest na de invoer. Of deze op de Vlaamse grond wordt opgebracht of niet, doet er niet toe wat betreft de heffingsplicht.

5.

Appellante acht de betwiste invoerheffing tenslotte strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het vertrouwensbeginsel en de federale loyauteit, zodat de heffing op die grond dient te worden vernietigd, nu zij de mestoverschotten ophaalde op last van het Federaal Agentschap voor de Voedselketen op bedrijven die preventief werden geruimd ten tijde van de vogelpestcrisis.

Dit middel komt neer op een kritiek van het Meststoffendecreet zelf. Het hof is niet bevoegd om het decreet te toetsen aan de beginselen van behoorlijk bestuur en de federale loyauteit.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, rechtsprekend na tegenspraak,

Gelet op art 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk,

Alvorens ten gronde uitspraak te doen, stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen:

“Dient de in artikel 21, § 5 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen beschreven invoerheffing, welke louter verschuldigd is op de invoer van mestoverschotten van zowel dierlijke mest als andere meststoffen, in het binnenland afkomstig vanuit de andere lidstaten en ongeacht deze verder worden verwerkt of afgezet op de binnenlandse bodem en waarbij de heffing over deze ingevoerde mestoverschotten wordt geheven van de importeur, terwijl de heffing over de in het binnenland geproduceerde mestoverschotten wordt geheven van de producent, te worden beschouwd als een in artikel 30 VWEU bedoelde heffing van gelijke werking als een invoerrecht, dit terwijl de lidstaat van waaruit de mestoverschotten worden uitgevoerd zelf in een vermindering van heffing voorziet bij uitvoer van deze mestoverschotten naar andere lidstaten?”,

“Indien de in artikel 21, § 5 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen beschreven invoerheffing welke louter

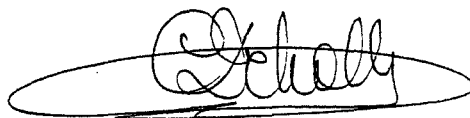
verschuldigd is op de invoer van mestoverschotten van zowel dierlijke mest als andere meststoffen, in het Vlaamse Gewest afkomstig vanuit de andere lidstaten, niet als een heffing van gelijke werking als een invoerrecht kan worden beschouwd, dient deze invoerheffing dan te worden beschouwd als een in artikel 110 VWEU bedoelde discriminerende belasting op producten uit de overige lidstaten, daar op in het binnenland geproduceerde dierlijke meststoffen een basisheffing wordt geheven die deel uitmaakt van een nationale regeling en waarvan het tarief verschilt naargelang het productieprocédé, terwijl voor ingevoerde mestoverschotten ongeacht het productieprocédé (o.a. de dierlijke oorsprong of het gehalte aan P2O5N), een invoerheffing wordt geheven met een éénvormig tarief, waarvan het tarief hoger is dan het laagste tarief van de basisheffing voor de in het Vlaamse Gewest geproduceerde dierlijke mest, welk tarief 0,00 euro bedraagt, dit terwijl de lidstaat van waaruit de mestoverschotten worden uitgevoerd zelf in een vermindering van heffing voorziet bij uitvoer van deze mestoverschotten naar andere lidstaten?”,

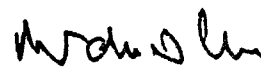
Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de fiscale kamer “6E” van het hof van beroep te Brussel, op 28.02.13

alwaar aanwezig waren en zitting namen :

- P. Vandermotten, alleenzetelend raadsheer,
- C. De Nollin, griffier.

C. De Nollin.

P. Vandermotten.